

den ikke forstaa, at det kan tiltale andre, for her er ikke noget særlig sagligt, som der behøves Sagkundskab for at forstaa, men det er noget, enhver med almindelig Forstand let vil kunne fatte. Altsaa, jeg kan ikke se, at den Ordning, der her er foreslaaet, er principrigtig, og at den er til Gavn for Hæren, og jeg vil stadig hævde, at Krigsministeriet er til for Hærens Skyld og ikke omvendt. At Krigsministeriet kunde ønske denne Ordning, kan man ikke fortænke Ministeriet i, ethvert Ministerium sørger først for sig selv, men man maa dog virkelig spørge, om den Ordning, som her er foreslaaet, ogsaa er praktisk.

Naar jeg saa kommer til den anden Side af Sagen: den Udgift, der er forbunden med denne Ordning, maa jeg sige, at naar vi faa forelagt et Lovforslag, som kræver Bevillinger, pleje vi at faa Oplysning om, hvilke Udgifter der dertil kræves. Det sprang man over ved denne Lejlighed som noget fuldstændig overflødig, og vi Medlemmer af Udvalget vare saa henviste til selv at skaffe os de nødvendige Oplysninger om, hvorledes Udgifterne til Krigsministeriet overhovedet stillede sig. Ved saa at gaa Sagen efter gennem mange Aar fra det Øjeblik, hvor den Ordning var indført, som man nu vil lovhjemle, kom jeg til det Resultat, at i 1869—70, hvor altsaa Ordningen første Gang var indført, var man kommen til en Udgift af 78,000 Kr. om Aaret til Krigsministeriet. Den stiger lidt efter lidt, saa at den i 1877—78 var kommen op til 90,000 Kr. Der bliver den i alt væsentligt staaende i de næste Aar. Da Venstreministeriet træder til — der skal man altsaa tage Budgettet for 1901—02 —, er Udgiften 92,000 Kr., men stiger saa i de følgende Aar hvert Aar med 1,000 Kr.; det er jo ikke nogen Stigning, som der er Anledning til at gøre Bemærkning over. Paa denne Maade var Udgiften i 1906—07 kommen op til 96,000 Kr. Saa stiger den det følgende Aar til 145,000 Kr. Dette skyldes væsentlig Lønningens loven, men i de følgende Aar stiger den til 215,000 Kr., i 1909—10 har Udgiften været 226,000 Kr., og for det kommende Finansaar vil den være 207,000 Kr. Denne Stigning forekommer mig at være af en saadan Beskaffenhed, at man i alt Fald maa spørge: Hvad er Anledningen dertil, har det virkelig kunnet siges at være forsvarligt? I det Budget, der er forelagt, have vi faaet en Opgivelse med Hensyn til Udgiften. Jeg skal gøre opmærksom paa, at foruden den Stigning,

jeg har anført paa Grund af de højere Lønninger, er der tillige en anden Stigning. Der var nemlig, inden den allerhøjeste Resolution af 1868 var bleven gennemført, truffet den Bestemmelse, at Revisionskontorerne skulde lægges bort fra Krigsministeriet ind under Finansministeriet. Altsaa, Udgiften til Revisionskontorerne har i mange Tider været udredt paa Finansministeriets Budget, indtil den for nogle Aar siden blev ført tilbage til Krigsministeriet. Derved fremkom der selvfølgelig en forøget Udgift. Jeg har tilladt mig i Udvalget at spørge den højtærede Krigsminister, om man ikke i Krigsministeriet kunde nøjes med — hvad der synes naturligt — eet Revisionskontor ligesom i Marineministeriet, men jeg har ikke faaet Svar derpaa, og jeg maa antage efter de Oplysninger, vi her have faaet om den Udgift, Loven vil foranledige, at det er Meningen, at den tidligere Ordning her skal bevares.

Nu skal jeg ikke omtale noget som helst med Hensyn til Lønningerne til det faste Personale, da jeg ikke har stillet noget Forslag og ikke vilde stille Forslag, fordi jeg ingen Tilslutning har fundet, hvorved der altsaa intet Berøringspunkt var for, hvorledes Sagen kunde ordnes anderledes. Men jeg skal tage Hensyn til de særlige Udgifter til Assistenten, Skriveren og Bude. Den Gang man i Samlingen 1867—68 forhandlede, var der af Krigsministeriet fremsat et Forslag om Ordningen af Krigsministeriet. Det vilde Rigsdagen ikke gaa ind paa. Der kom en Betænkning, hvor man under Forhandlinger med Krigsministeriet havde tilbudt at ville give en Sum af 12,000 Kr. til Medhjælp. Forhandlingerne bleve optagne paa ny og drejede sig væsentlig om denne Medhjælpssum, men man kunde ikke komme til Forstaaelse. Den allerhøjeste Anordning traf saa den Bestemmelse, at der til Medhjælpssum vilde behøves 18,000 Kr. Naar man nu spørger om, hvad det er blevet til med Medhjælpssummen, bruger jeg Budgettet. Efter Budgettet er Udgiften til Assistenten 27,000 Kr., til Skriveren er den 14,475 Kr. og til Bude 6,041 Kr., i alt 48,000 Kr. Man kan altsaa ikke henvise til Resolutionen af 1868 og søge Lovhjemmel i den. Beløbet er fra 18,000 Kr. steget til 48,000 Kr. Vil man saa sige, at deri er indbefattet Assistenterne ved Revisionskontoret, skal jeg gøre opmærksom paa, at Antallet af Revisionsassistenten i alt kun er 3, og at det altsaa ikke spiller nogen Rolle. Nu skulde